

převlečník, prádlo na čtyři neděle, zlaté kapesní hodinky a zlatý prsten. Námitce místní nepříslušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Podle § 99 j. n. může býti podána v území, kde tento zákon platí, o majetkové nároky žaloba na osoby, které nemají v tuzemsku bydliště, u každého soudu, v jehož obvodě jest majetek těchto osob. Zákon nepředpisuje, jakého druhu a jaké ceny musí býti majetek, by založil sudiště těchto osob podle § 99 j. n., a proto stačí i majetek nepatrný, i když podle dohadu ani nestačí, by kryl výlohy spojené se sporem, ano stačí i majetek, jenž jest jinak vyňat z exekuce. (Rozh. ze dne 28. prosince 1906, čís. 20.263, Právník 891/1907.) Může proto důvodem sudiště majetku podle § 99 j. n. býti i šatstvo a prádlo, pokud ho majitel nepotřebuje nezbytně k osobní potřebě, hodinky kapesní a prsten, jež žalovaný na cestách neb jako lázeňský host s sebou přivezl. Právem proto rekursní soud uznal, že žalovaný, jenž jsa cizozemcem, vlastnil jako lázeňský host v Karlových Varech kromě prádla a šatstva, jež měl na sobě, ještě dvojí oblek, převlékač a prádlo na čtyři neděle, pak zlaté hodinky kapesní a zlatý prsten, měl v době podání žaloby v Karlových Varech majetek, jenž stačí, by založil sudiště majetku podle § 99 j. n.

#### Čís. 8989.

**I když rodiče nejsou ještě rozvedeni nebo rozloučení, avšak manželské společenství jest již fakticky zrušeno, jest v nesporném řízení rozhodnouti o tom, komu z rodičů mají býti děti přenechány.**

(Rozh. ze dne 24. května 1929, R I 347/29.)

Manžel domáhal se na své odděleně žijící manželce, by mu byly vydány jeho dvě děti. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud poukázal návrh na pořad práva. Důvody: Spor mezi manžely o rozvod od stolu a lože není dosud rozhodnut, a nemůže proto předpis § 142 obč. zák. přijíti v úvahu. Podle § 145 obč. zák. má otec právo domáhati se kdykoli vydání dítěte na každém, tedy i na manželce. Poněvadž však toto právo manžele domáhati se vydání dětí na manželce, není žádným zákonným předpisem poukázáno na pořad řízení nesporného (§ 1 nesp. říz.), jde tu o případ sporu ze vzájemného poměru mezi manžely, který není rázu ryze majetko-právního, a jest proto o něm rozhodovati cestou spornou. Tento právní názor vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutích čís. sb. 1546 a 3696, na jichž bližší odůvodnění se stěžovatel tímto odkazuje.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by znovu o rekursu rozhodl.

### Důvody:

Po jistém kolísání, projevivším se zvláště v rozhodnutí čís. 3696 sb. n. s., jehož se rekursní soud dovolává, ustálilo se rozhodování nejvyššího soudu o otázce, zda předpisu § 142 obč. zák. jest obdobně použiti i tehdy, když rodiče ještě nejsou rozvedeni neb rozloučeni, ale manželské společenství jest již zrušeno, na zásadě, že i v tomto případě jest v řízení nesporném rozhodnouti o tom, zda děti mají býti přenechány otci, či matce. Zásada ta byla vyslovena v uveřejněných rozhodnutích čís. 843 a 3267 sb. n. s. Důvodem jest, že tytéž úvahy, z nichž zákon přikazuje spory mezi rozvedenými nebo rozloučenými rodiči o děti v § 142 obč. zák. do řízení nesporného, platí pro tytéž spory rozváděných manželů, kteří sice ještě nejsou rozloučeni ani rozvedeni, ale žijí od sebe odloučeně. Není tu účelem řízení, rozhodnouti, který z rodičů má větší právo na dítě, nýbrž učiniti opatření v zájmu dítěte na dobu, po kterou bude trvati bezprávný stav faktického rozloučení manželského společenství. Dítě není tu pouhým předmětem práv rodičů, nýbrž má proti nim vlastní právní nárok na výživu a na vychování (§ 139 obč. zák.), pro který jest mu zříditi zvláštního opatrovníka, a jest podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona, kterou mu soudy mohou poskytovat jen řízením nesporným. Rozhodnutí rekursního soudu musilo býti proto zrušeno, a bude na něm, by usnesení prvního soudu přezkoumal ve věci samé a o rekursu otcovu znovu rozhodl.

### Čís. 8990.

Společník, přidruživší se podle § 42 (5) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., jako vedlejší intervenient ke sporu společnosti s r. o., nemusí zvláště osvědčovati právní zájem na vítězství společnosti s r. o., k níž se přidružil. Vedlejší intervence společníkova jest tu intervencí ve smyslu § 20 c. ř. s. Má postavení nerozlučného společníka ve sporu a nelze proto vydati rozsudek pro uznání, neuznal-li i on žalobní nárok, a jest oprávněn podati opravné prostředky, třebas se jich hlavní strana vzdala.

Nutným předpokladem pro vydání rozsudku pro uznání jest návrh žalobce na vydání tohoto rozsudku.

(Rozh. ze dne 24. května 1929, R II 161/29.)

V řízení o žalobě proti společnosti s r. o. o zmatečnost usnesení valné hromady přistoupil k žalované jako vedlejší intervenient společník Leopold K. Ana žalovaná společnost uznala žalobní nárok, vynesl procesní soud prvního stupně rozsudek pro uznání, jímž vyhověl žalobě. K odvolání vedlejšího intervenienta odvolací soud